

Vzkaz v láhvi

Je ráno, slunce sotva vyšlo. Kolik je? Ploužíš se mezi kalužemi, zíráš na popraskaný beton chodníku a přemýšlíš. Vzpomínáš. Táhne ti na padesát, mládí uteklo, poslední zbytky života se třísť jako křišťálový lustr o dřevěné parkety. Všechno odešlo. Všichni odešli?

Jen on zůstal. Už si nevzpomínáš, jak dlouho se znáte. Tolikrát tě tahal z bryndy, kolik zábavy jste si spolu užili, těch probdělých nocí a krušných rán. Je to tvůj nejlepší přítel, možná jediný - přestože tě zabíjí.

Chlast.

V kapse hledáš klíče, ztratils je? Co se dá dělat. Vztáhneš ruku a zazvoníš na zvonek, mimoděk přibereš další tři. Ticho. Zvoníš dál, vytrvale. S mlčenlivou odevzdaností kopneš do dveří. Už ztěžka stoupáš po schodech, vzduch je nasáklý vůní omítky a plísně tolik typické pro staré, rozkládající se činžáky. Paprsky se prodírají skrze sklo v mezipaře a na zažloutlé stěně vykreslují zkřivené obrazce. Slyšíš tlumený hlas sousedky: „To bylo na vás?“

„Omlouvám se, ano...“ Bouchnutí dveří, zbývá pár schodů a pak ji vidíš. Opírá se o rám, vlasy má zcuchané a oči opuchlé. Plakala, často teď pláče. A tobě je to fuk. Hloupá kráva, že? Protáhneš se rámem a jdeš spát.

Naposledy jsi byl týden pryč, pak dva. Otevřela ještě jednou, dvakrát, třikrát – a pak už ne. Za dveřmi jsi slyšel tiché vzlykání syna. Neotevřel. Ted' sedíš pod schody, hlava zvrácená dozadu, všechno se točí. Pozoruješ chomáčky prachové pavučiny zachycené v rozích větrací šachty. Je z tebe bezdomovec, ale netrápí tě to. Dokud je tu on, nic tě netrápí.

Ze začátku to šlo, nějaké drobáky na lahváče a krabicové víno se vždycky našly. Roky plynuly, našel sis svou partu. Sedáváte na náměstí blízko dětského hřiště a pozorujete lidi kolem. Jednou jsi ho potkal, svého syna, už je velký, vystudoval práva. Když tě uviděl, přešel na druhý chodník a sklopil zrak.

Řekni, jakou pravdu hledáš v lahvi? Co je napsáno na jejím dnu, že jej k sobě stále obracíš? Tvůj přítel tě zabíjí a ty to víš. Nemáš ocelová játra a žaludek ze železa. Jsi jako houba, odporná houba nasáklá alkoholem. Měkne ti mozek.

Netrvalo to dlouho. Už tě našli, v parku, ve křoví. Selhalo ti srdce, už asi neuneslo tu vášeň. Nevzdal ses ho, napříč všemu a všem. Jaké nádherné, šílené přátelství. Uloží tě do rakve, zasypou trochou hlíny, budou mít dojemnou řeč o osudu a zlu ve světě – nebo ne? Byl to pouhý život, hloupý, pomíjivý život zbytečného člověka. Možná tě jen dají do pytle na odpadky, jeho hrdlo zatíží kameny a hodí do vody poblíž mostu, kde jsi žil.

Slunce zajde, aby se nemuselo koukat, koruny stromů se skloní nad hladinou a budou tiše lkát ve větru.

Se vší solidaritou.